

Stebelca so oprezno lovila snežinko za snežinko. Kmalu so se gugale bele šesterodelne zvezde v pomladanski sapi in se začudeno ozirale po svetu.

»Hu, hu, snežinke!« je zabrenčalo nad belim travnikom.

»Ali smo še snežinke? Saj ne smemo na zemljo, da bi jo greli,« so se zaupljivo obračali beli obrazki proti solncu.

»Pst, pst! Zvezde so padle z neba,« je zagostolelo nad kipečimi belimi valovi.

»Ali smo res prestregli nebeške zvezde?« so vpraševala visoka stebelca.

Tedaj je pristopilo solnce in jih pomirilo: »Niste več snežinke, niste nebeške zvezde. Hčerke moje radosti ste. Vtisnem vam svoje obličje, ljubljenske nežne!« Poljubilo je sleherno zvezdo in jo obdarilo z zlato solnčno krono. —

Bele zvezde so se potolažile, ko so spoznale, da jih je solnce spremenilo v lepe pomladanske cvetke — narcise. Zadehtele so od sreče in hrepenenja po novih čudežih.

Topli vetrovi so pregnali sive oblake. Z njimi so odjadrale bele snežne deklice. Starka zima je veselo odkimala: »Sneg pa le pokriva gorski travnik! Vse je belo, vse belo!«

Čprav je sneg iz senčnih kotlin še iztegoval bel jezik in se rogal solncu in zemlji, cvetkam in ptičkom, se je solnce tako srečno in veselo smejalo, da so se odprla srčeca vseh cvetk in da so privrele na dan popevke vseh ptičic.

Vrt.

*Rdeča gredica, kot tvoja lica,
okrog nje pelje bela stezica,
ozka in mehka s peskom posuta . . .
V kotu je grm kot židana ruta,
zvijajoč slak pa se v solnce ozira,
padel bi, da se na plot ne opira.*

*Tulipan pisan se ravno drži,
mačeha k nebu obrača oči,
zvončnica kima, potonka se smeje,
nizka marjetica v solncu se greje,
na vse strani lilija vrat izteguje:
„Katera, katera pa v vrtu kraljuje?“*

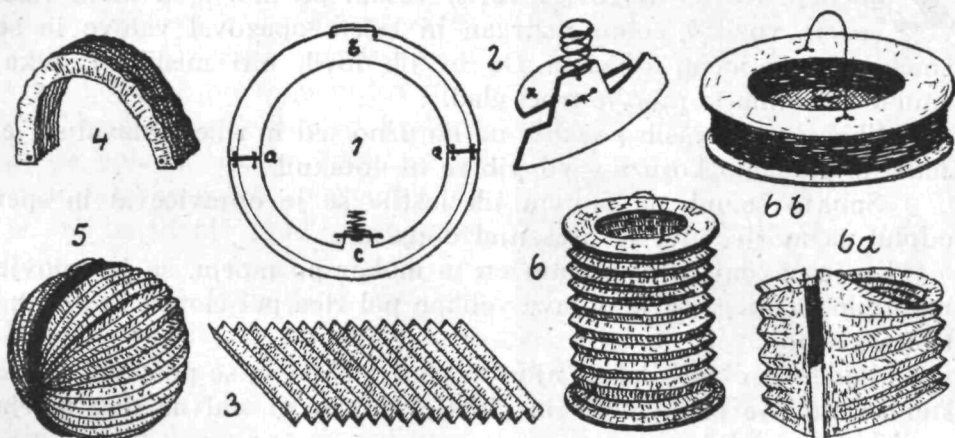
Vera Albrechtova.

Lampijončki.

Pri majniških izletih v prekrasno naravo ali pa na vrtu v toplih poletnih večerih, kadar pridejo dobrodošli gostje, sploh pri raznih svečanih prilikah, pa naj slavita očka ali mamica god ali pa praznujejo bratci in sestrice rojstni dan, se lepi pisani balončki prav dobro obnesejo. In kako ponosni smo, če lahko rečemo: »Prav sami smo jih naredili!« Koliko pohvale in občudovanja zanjemo od vseh, ki občudujejo naše ročno delo!

Za kroglasti lampijonček (št. 5) izrežemo najprej iz močnega kartona tri polovične obročje, katerih notranji premer meri približno 15—20 cm

(slika 1). Te tri obroče prišijemo z odrezanimi stranicami drugega na drugega (slika 1, pri črki a); na dva pritrdimo košček upognjene žice (slika 1, črka b), pri tretjem pa pustimo že pri izrezanju moleti košček kartona (ali pa prilepimo nanj kos kartončka), na katerega pozneje pritrdimo držalce za svečico (slika 1, črka c). Nato izstrižemo prav tako iz lepenke krožek premera 4—5 cm, napravimo v njega sredino podolgovato zarezo z nožem, tako veliko, da ga lahko trdno pritisnemo na košček kartona, ki gleda iz obroča (pri c) in naj služi za varovalo, da se ne razlija raztopljeni svečini vosek po lampijončku (slika 2, pri x). Za svečino držalce vzamemo močno žico, jo navijemo okoli debelega svinčnika ali okoli kakega drugega valjastega predmeta, ki ima debelino sveče. Najbolje je, če vzamemo žico dvojno, da je spirala bolj trdna. Na svinčnik navijemo 5—6 zavojev in potegnemo spiralo z njega; oba konca žice pa potegnemo skozi dvojne luknjice v koščku kartona (slika 2). Nato izmerimo z ozkim papirnatim trakom ali vrvco zunanji obod dveh polkrožkov. To merilo nanesimo na kreppapir, dodamo tej meri še 2 cm več na eni strani in odrežemo kos papirja, ki pa mora biti

v dolžino $2\frac{1}{2}$ krat tako dolg kakor zgoraj izmerjeni zunanji obod. Ta kreppapir zganemo v obliki pahljače z zgibi, ki so drug od drugega oddaljeni 1—1½ cm (slika 3). To delo ni posebno prijetno, ker moramo paziti, da papirja pri zgibanju preveč ne raztegnemo. Najbolje še napravimo, če pritisnemo ravnilo na papir in napravimo tam, kjer mora biti zgib, s topim koničastim predmetom črto. Ko je ves papir zganjen, stisnemo vse robove trdno skupaj in raztegnemo zunanji rob tako, da nastane polobroč (slika 4). Tega prilepimo z eno stranjo na polobroč z držalcem za svečico (c), z drugo stranjo pa na obroč z upognjeno žico (b). Ena polovica lampijončka je torej gotova, drugo pa sestavimo na isti način. Končno uredimo še mesta, kjer so sešiti kartonasti obroči, da se tesno prilegajo in dobro zapirajo. Za tem pa vtaknemo svečico v držalce in obesimo oba upognjena koščka žice na žebelj, ki je pritrjen na palici, ali pa obesimo lampijonček na močno vrvco ali žico v okno ali na vrt (slika 5).

Za lampijonček št. 6 izrežemo iz kartona krožek, v čigar sredino potegnemo, prav tako kakor pri zgoraj opisanem, žično spiralo za svečico. Krožni obroč z odprtino, katerega zunanji obod je tako velik kakor izrezani krožek, pa tvori zgornji del lampijončka. Na ta vrhnji del pritrdimo močno žico, ki nanjo pozneje obešamo našo pisano svetiljko. Nato vzamemo kreppapir poljubne barve, enako širok kakor obod enega krožka, in dodamo na eni strani 3—4 cm papirja, da ga lahko zlepimo. Dolžino papirja pa moramo

vzeti 2½krat tako dolgo kakor bo pozneje lampijonček visok. Papir zgibamo ravno tako kakor pri prvem lampijončku in raztegnemo nato zunanji rob, da dobimo okrogel obroček. Ko so vsi robovi lepo poravnani in zloženi, jih pogladimo, namažemo z dobrim lepilom in zlepimo. Zgibi enega konca se morajo ujemati z zgibi drugega (št. 6 a)! Zganjen in zlepljen kreppapir prilepimo na spodnjo krožno lepenko in na zgornji obroč iz kartona. Če hočemo v tem lampijončku prižgati svečico, ga moramo zložiti (6 b), pri obešenju pa se gube zopet raztegnejo (slika 6).

GUSTAV STRNIŠA:

Zlato veslo.

Živel je ribič siromak. Vsi ribiči so revni, a ta je bil izredno beden. Ko so njegovi tovariši veslali po morju in lovili ribe, se je vozil v čolnu raztrgan in lačen, opazoval valove in se smehljal švigajočim ribicam. Da bi jih lovil, niti mislil ni, zakaj smilile so se mu in rajši je trpel glad.

Ribiči so ga včasih povabili na koruzno jed in ribe. Odzval se je. Jedel je pa samo koruzno jed, rib se ni dotaknil.

»Smilijo se mi, ne morem jih jesti!« se je opravičeval in spet odplul na morje, kjer je presanjal dolge ure.

Ko je nekdanj taval premražen in moker po morju, se je valovje razgrnilo. Iz njega se je pojavil velikan pol riba pol človek in povabil ribiča s seboj.

Mladenič je zaveslal za njim in glej! Valovi so se postavili v dve steni. Čolnič je plul globlje in globlje, dokler ni stal na dnu morja pred biserno palačo.

Vrata so se odprla. Ribič je priplaval prav na sredo dvorane, kjer ga je pričakovala deklica bajne lepote.

»Morska kraljica sem. Ker ljubiš morje in ribe, se mi smiliš. Ostani tu in dobro se ti bo godilo!« ga je povabila.

»Ne morem, o kraljica! Nazaj moram! Brez svoje sive matere, brez skromne vasice in lesene ribiške koče ne morem živeti!«

Vila je zaploskala z roko. Palača je zginila. Ribič je sam taval po morju.

Minulo je nekaj tednov. Siromak je spet blodil po valovih. Sam ni vedel, kdaj so se razdelili. Že je bil v biserni palači v globočini.

Zagledal je pred seboj morsko kraljico. Lepa je bila, a silno bleda in žalostna, ko ga je nagovorila:

»Zakaj ne ostaneš pri meni? Rada te imam. Za kralja te hočem imeti!«

»Ne morem postati kralj! Odpusti mi, toda ni mi moči! Tudi jaz te imam rad, odkar sem te prvič videl, saj si lepša ko vsako človeško bitje. Svoje skromne domačije in stare matere pa ne bom zapustil.«